

ŞİMDİKİ AKLIM OLSAYDI...

Geçen akşam kardeşime, seyrettiğim kanalı değiştirdiği için öfkelen dim. Haklıydım, çünkü bir film seyretmeye başlamıştım ve bitirmek istiyordum. Yerimden fırladım, uzaktan kumandayı zorla elinden aldım ve onu tekmeledim. Yüzüme ve vücuduma bir ateş bastığını hissettim, bütün keyfim kaçmıştı. Dışardan neye benzediğime gelince, annem azgın boğaların bile benden daha sempatik göründüklerini söylüyordu. O sırada kardeşime baktım. Koltuğun köşesine sinmiş, hem korkuyor hem de benim gibi bana karşılık vermeye hazırlanıyordu. O an ne yaptığımı anladım!..

Şimdiki aklım olsaydı: Kardeşim aniden kanal değiştirdiğinde, bir an öfkelensem bile üç kere derin nefes alır ve ona filmin sonunu merak ettiğimi, biraz sabretmesini söylerdim. Filmin çok heyecanlı olduğunu anlatır ve benimle bu heyecanı paylaşmasını isterdim. Bunun üzerine o da sanırım kanalı düzeltir ve benimle beraber seyrederdi.

Öfkeli insanları sevmiyorum; çünkü onların öfkesi beni de rahatsız ediyor, üstelik sorunu çözemiyoruz. Benim veya karşımdakinin haklı olması da öfkelenmek için bir sebep oluşturmamalı. Haksızlığa uğrasam da öfkeyle bunu ispatlayamıyorum, tam tersine haksız duruma bile düşüyorum.

Özgüveni olmayan insanlar çabuk öfkelenirler. Artık, bunu biliyorum. Ben, kendimi ve bütün insanları olduğu gibi kabul etmeye ve sevmeye kararlıyım. Bir daha kardeşimi asla öyle görmek istemiyorum.